

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Lexiphanes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

Cyrces Ulyssisq; filio dicta confinxerunt, qui cum ad querendum patrem in Iliacam esse profectus, cum per ignorantiam turturis esse occidisse existimatur. Ulyssis mortem magis explicite nobis exponit septimus Dielys Cretensis de bello Troiano liber, in cuius calce hæc de ea re legitur: Ulysses nempe frequentibus augurijs somnijsq; territum, quod à filio sibi timeret: propiereaque Telemachum in Cephalonie campos relegasset, Telegonum ex eo, & Cyrcæ genitum, ab Acæa insula, ut patrem cognosceret, venisse, qui cum ab Ulyssis custodibus aditus ad patrem prohiberetur, eorumq; nonnullos trucidasset, ab Ulysse ad clamoris nuntium excitato, lancea petitus, fatum quidem ipse evitavit: hæc fili autem cuius summitati marina turturis os præfixerat, patrem inscius interfecit. D Nam qui in protra erat cheuiscus,] De cheuisco navis memini idem Lucian. in Navigio seu de Forti, ubi nos plura. E Minotaurum.] Fuit is Minotaurus ex adulterio Pasiphaës, & Tauri, qui scriba Minois fuit, genitus, ac propter ignominiam in Labyrintho conclusus à Minoe. Hinc poeta finxerunt, Minotaurum monstrum quoddam esse, quod ex homine tauroq; natum.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LEXIPHANES:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

DEIDET hoc dialogo Lucianus Cacozeos istos, & affectatores obscuro atque inusitati sermonis, qui dum verbis plerumque obsoletis, & ab vltima vetustate repetitis, interdum etiam novis, & à se confictis, omnia obscurant, & quasi quibusdam tenebris inuolunt, egregiè eloquentes ac docti perhiberi cupiunt: fito ad hoc exemplo Lexiphanis cuiusdam, quem dialogum quendam ad imitationem (ut ipse quidem videri vult) symposij Platonis compositum, recitantem introduxit, ad eò ineptum atque ridiculum, ut propter verborum obscuritatem, quæ tamen eiusmodi sunt, ut vix ab ipsis illis antiquæ comœdiæ scriptoribus, ex quibus pleraque ea desumpta sunt, si redeant, intelligi satis posse videantur: res quoque & ipsum argumentum eiusmodi

eiusmodi sint, ut non facile quicquam frigidius excogitari queat. Quo illud nimirum indicare voluit, affectatores istos, dum non res quas dicant, sed verba ad quas res accommodent, quarunt, in utroque; pariter ridiculè ac stultè sese dare solere. Subiicit tamen ad finem paræneses quasdam, quibus eundem hunc Lexiphannem, rectam eloquentiæ ac studiorum bonorum rationem edocet: quale quiddam infra quoque in Rhetorum didascalo facit, ubi duplicem ad eloquentiam comparandam viam proponit: alteram asperam quidem, sed veram ac rectam: alteram autem compendiosam ac facilem, sed ad nouum atque affectatum istud genus, cuius exemplum hic proponit, ducentem. Semper autem hoc hominum genus apud omnes odio habitum fuit. Quid enim detestabilius, quàm id quod omnium præstantissimum à natura accepimus, & quo solo à cæteris animantibus differimus, ita corrumpere ac deformare, ut iam neque effectum amplius suum habeat (quem enim moveant aut doseant non intellecta?) neque ad id adhiberi queat, ad quod ab initio comparatum est? Proinde & olim legimus Augustum Cæsarem ob hoc vitium Mecænatem & item Caium nepotem reprehendere solitum: & apud Athenæum iridentur cum alij quidam, tum Dionysius, qui virginem *περσάρδος*, & bouem *γαργόρα*, & porcum *λαρξορ*, & alia id genus nouis atque affectatis verbis dixisset. Nostra quoque ætate Dialogus Ostorum atque Volscorum ille, indicio est quantum ab hoc dicendi genere, doctorum ingenia semper abhorruerint. Porro quod ad versionem attinet, equidem veniam à lectoribus precor audaciæ, huius meæ, qui scriptum adeo tenebriosum, & alicubi (ut videtur) non satis integrum quoque, vertendum mihi sumperim in tanta veterum authorum paucitate atque penuria sine quibus pleraque; intelligi hic rectè non possunt. Quod sanè haud vnquàm facturus fuissèm, nisi instituti operis. & amici eius cui hanc operam locauis, maiorem quàm famæ rationem habendam putassem.

Nam

Nam illud ingennè fateor, me non pauca planè adhuc
 asecutum non esse, & pleraque per coniecturas & mo-
 dica quædam vestigia incedendo, leuiter, & quasi per
 quandam transfennam, ut dicitur magis aspexisse quàm
 deprehendisse. Ob quæ etiam si reprehendendus fue-
 ro, illud tamen non omnino contemnendum effecisse
 me puto, quòd per hoc alijs ac doctõribus quibusdam
 ansam inuestigandi atque vltra contendendi præbuis-
 se videor. Neq; verò illud mē latet, quòd hoc argumen-
 tum non simplicibus verbis vertendum atq; tractandū
 fuerat, & quòd simili aliquo dictionis genere luden-
 dum, & Græcis respondendum erat. propterea quòd
 hīc nihil aliud quàm verba, & eorum siue antiquitas si-
 ue obscuritas spectanda veniant, rebus ipsis nē tantil-
 lum quidem eos qui hæc Latinè legant, iuuantibus.
 Sed tamen sc̄um in eo genere ipse mihi nihil tribuam,
 neque me dignum aliquid præstare posse videam, malui
 equidem quibuscunq; verbis ac modis reddere hæc:
 cætera autem quæ ad ludum & festiuitatem pertinent,
 illi relinquere, qui & ingenio plus valent, & in eo ge-
 nere aliquando periculum fecerunt.

Λυκίανος, Λεξιφάνης, καὶ Σαπότιος.

L V C I A N V S.

Εξιφάνης ὁ κατὰ
 λόγους μετὰ βί-
 βλιου. Λεξ. .νθ
 Δί, ὃ Λυκίανος,

γράφμα διὰ τυτινὸν τῶν
 προχόμων. Λυκ. ἡδὲ γὰρ τι
 περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφας;
 Δι. ὃ δὲ ἄλλα, ὃ δὲ αὐχμῶν ἔμπορ.
 ἀμ'

Exiphanes,
 formosus ille,
 cum libro sc̄i
 licet. LEXI

Per Iouem, Luciane, scri-
 ptum est horum quoddam
 meorum, calidum adhuc.

LVCIA Iam enim quips-
 iam de squaloribus nobis
 scribis? LEX. Haudequidem. Neq; verò squalorem dixi,
 LL sed

ἀπ' ὧρα σοι τὸ ἀρτιγραφὸς
 ἔτο καλῆν σὺ δὲ κυψελόβυ-
 κα ἰοικας ἕλαρ ὄτα. Λυκίρ.
 σύγγνωθι, ὃ ἔταρα. πωλὸν γὰρ
 τοῦ ἀρχμοῦ τὸ νοχμοῦν με-
 τίχθ. ἀπ' ἀπὲ μοι, τις ὁ νῦν
 ἔω συγγράμματι; Λκ. ἀντι-
 συμποσιάζω τὸν Αἰσωνος ἐν
 αὐτῷ. Λυ. ποιοί μὲ οἱ Α-
 εἰσωνος, σὺ δὲ, ὅσορ ἀπ' τοῦ
 συμποσις, τὸν Πλάτωνά μοι
 δοκῆς λέγα. Λκ. ὁρθῶς ἀ-
 νήνωρ. τὸ ἀλιγόμενον, ὡς
 ἀπὸ παντὶ ἀνόητον ἀρ. Λκ.
 Λυ. ἢ ἔρ ὀλίγα μοι αὐτὸν
 ἀνάνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως
 μὴ παντάπασιρ ἀχρηστοίμω
 τῆς ἰσησάωρ. νικίαρ γὰρ γὰρ
 τινὸ ἰοικας οἰνοχοῖσεν ἢ
 μῖρ ἀπ' αὐτῷ. Λκ. τὸ μὲ ἔρω-
 να πωλοῖ κατάλατι, σὺ δὲ ἔ-
 πορα ποιήσας τὰ ὄτα, ἢ ἀλγῶ-
 κεν ἀπὲσω δὲ ἢ ἐπιθύσρα, ἢ κη-
 ψήλις. Λυ. λέγει θαρρῶν, ὡς
 ἴμοι γέ ἔτι Κυψελός τις ἔτι
 Πρίανθος ἐν τοῖς ὡσὶ κάθη).
 Λκ.

sed venustas quedam est,
 scriptum adhuc recens ita
 appellare. Tu autem via-
 deris aures sordibus opplea-
 tas habere. LVC. Igno-
 sce, amice: nam nullum af-
 finitatis inter se habent ea-
 lor & squalor. Sed dic mi-
 hi quòdnam argumentum
 scripti istius est? LEX.
 Conuiuium in eo vicissim
 infituo contra Aristonis il-
 lud. LVC. Multi qui-
 dem Aristones sunt: sed tu,
 quantum ex symposio col-
 ligere licet, Platonem vi-
 deris mihi dicere. LEX.
 Rectè sentis: ceterùm quòd
 dicitur, ut facile cuius ab-
 teri inexplicabile fuisset.
 LVC. Promde mihi pau-
 ca ipsius libri recita, vt ne
 omnino expers sim epuli i-
 stius. Ne ètar enim quoda-
 dam pocillaturus ex ipso
 nobis esse vidère LEX. Ca-
 uillatorem igitur hunc abs-
 te in humum proijce. Ipse
 verò auribus factis permeabilibus, auscultat iam: absit au-
 tem obiuuatrix ista Cypselis. LVC. Dic audacter. Nam mihi
 hi quidem neq; Cypselus neq; Periander in auribus residet.

LEX.

Α. οκόνδ δὲ μίλαβν, ὅπως
 ἄσπιδόμομα, ὃ λυγίτε, τὸν
 λόγον, εἰ ἄρα γὰρ γένοιτο, καὶ
 πομπὴ τῶ ἀπολιταρ ἐπιθε=
 κνύμιν, καὶ ἄλλοις, ἔτι δὲ
 ἄλλοις. Λυ. ἔοικε τοῖς τοῖς
 εἶν, ὅς γε ἄν, ἀπὸ ἄρξαι πο=
 ῖ. Λεξ. ἔτα ἀσπιδόμομα,
 ἰδὲ ὅς ὁ Καλλιπῆς. ἔτα τὸν
 ἀσπιδὸν περιδιλυσόμιν εἰν
 ἄνκας. νῦν δὲ ἔδη καυρὸς δὲ
 χεῖρ τὸ ἡλιοκαῖς, καὶ πρὸς
 τῶ ἄλλοις θερεθ, ἢ ἄσπιδος
 πρὸς ἀπολιταρ καὶ ἄλλοις γέ
 πικρία. οὐδ' ὡ παῖ, ἐπιγίδια
 μοι, καὶ βύρσαν, ἢ φασάνια
 καὶ ῥύματα ἡνυσθηῖς ἐς τὸ
 βαλανῶν, ἢ τὸ πλοπορ κο=
 μίτην. ἔχας δὲ χαμάδι. παρὰ
 τῶ ἡγνοθύνειν δὲ ὀβολῶ.
 οὐδ' ἰ καὶ πρᾶξας, ὃ Λεξίφα=
 νος ἔχας, ἢ ἐλινύσθ ἔτι αὐτό=
 θι; καὶ δ, λέω δ' ἐγὼ, πρίπαλαι
 ἡδὲ τῶ ἢ ἀπόρος τε γέ ἔχω, ἢ
 τὰ ἀμφὶ τῶ πρᾶμιν μαλα=
 κισομα, ἐπ' ἀσπιδὸς ἔχθηθίς.

LEX. Aduerte itaque inte
 rea quo pacto peragam, Lya
 cine, orationem, an ea prin
 cipium commodum vique
 habeat, ac multum eloquen
 tiae præ se ferat, stylo hand
 quaquam trito atque obuiò
 cõposita, præterea autem
 verbis bonis ornata. LVC.
 Apparet huiuscemodi esse,
 præsertim tua cùm sit: sed
 incipetandem. LEX. Pro
 inde cœnabimus postea, in
 quit Callicles. Exim vesper
 tinum illud (quòd solet) in
 Lycœo obambulabimus. Iam
 nunc autem tempus est vn
 gendi, pro meridiano atq̃ æ
 stiuo more, & ad Solis splē
 dorem apicadi, ac postquã
 lauerimus, panem esitandũ.
 Atque adeò abeindum iam
 est. Tu verò puer strigilem
 mihi, ac vestem pelliceam,
 linteãq̃, & saponem, vt mit
 tar in balneum, atq̃ abluto
 riam vt asseras. Habes autē

humi iuxta armariolũ duos obolos. Sed & tu quid ages, Le
 xiphanes? Veniesne, an amplius hic demoraberis? Tum ego:
 Jam olim, inquã, lauaturio. Nam & agrè incedo, & ex vi qua
 circa anũ sunt, male habeo; multa clitellaria vetus v. delicet:

ὃ γὰρ ἀσραβηκᾶτος ἐπίσπερχε,
 καὶ τοὶ ἀσκαυιάσων αὐτὸς.
 ἀπὸ αὐτῶν ἐν αὐτῶν ἐν ἀκμῆς τῶ
 ὡς ἀγρῶ κατέλαθον γὰρ τοὺς
 ἐργάτας διγυεῖσθαι τῶ θε-
 ευνῶ, ὁ δὲ τὸς ἢ τέφορ ὡ
 ἐμῶ πατρὶ κατὰ σκοπέουτας.
 σωτημιωρυχίας δὲ αὐτῶς,
 καὶ τοῖς ἀναχῆσι τὰ ἀνδρα,
 καὶ αὐτὸς ὀδύρα συγκαροπο-
 νύσας, ἐκείνους μὲν ἀφ᾽ ἑῖνα,
 τῷ τε κρύους ἐνκα, καὶ ὅτι
 καύματα τῶ. οἶθα δὲ, ὡς ἐν
 κρύφ σφοδρῶ γινῆται τὰ καύ-
 ματα. ἐγὼ δὲ περικλυτὰ τὰ
 ἀρώματα, σκόροδά τεύρορ
 ἐν αὐτοῖς περιουσία. καὶ γ-
 πῶν ἄνευ τινὰς ἀνορύξας, καὶ
 ἢ σκανδίνων καὶ βραυάνων
 λαχανισάμνος ἐτι δὲ κά-
 χους πελάμνος, (οὐπω δὲ
 οἱ λαμῶνις ἀνδοσμία ἦσαν,
 ὡς αὐτοποδύτι βαδίσαν)
 ἀρατῆς ἐπὶ τῶ ἀσράβω,
 ἐδάρετῶ τὸν ὄρεον. καὶ νῦν
 βαδίσω τε ὀδωρῶς, καὶ
 ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακῶ τὸ
 σῶμα, καὶ θρομαθιανῶ-
 σαι ἐν τῶ ὕδατι ἐπιπύσων.
 ὃ cum dolore incedo, ὃ sudo frequenter, ὃ corpore lan-
 guesco, ὃπύςque habeo quàm plurimum in aqua pernatate.

Approperebat enim mulio,
 tamen si claudicaret ipse. Sed
 ὃ in ipsa agro absque labo-
 re non fui. Deprehendi enim
 operarios contillantes assi-
 uam cantionem, eos nimirum
 qui patri meo sepulchrum
 extruebant. Postquam igitur
 cum illis unam fodissem, ὃ
 cum his quoque qui ripam
 aggerebant, ipse parumper
 manum operi admouissem,
 illos quidem reliqui ὃ fri-
 goris causa, ὃ quia credo
 quaedam erat. Scis autem
 quòd in frigore vehementi
 vredimes generentur. Ego
 verò obambulans culta a-
 grorum, etiam allia reperi
 inter ipsa enata: Ac terræ
 clavis aliquot effossis, Sca-
 narisq; herbis ὃ Bracanis
 esui collectis: pierè ὃ hora
 deo cœmpto (nondum au-
 tem prata florescentibus vi-
 tibus fragrabant, ut pedibus
 incedere liberet) subleuis in
 mulam, attriui summum po-
 dicem. Et nunc ex eo agrè
 Luna

χαρῆ δὲ, μὲτὰ κάματον ἀ-
 πολυόμην. Ὁ ἀπὸ θρέξιμα ἔν
 κῆ ἀντὶ τὸν παύλας, ὅν ἀνὸς
 ἢ παρὰ τῆ λιμβοπῆλιθι, ἢ
 πῆρι τῶ γυμειοπῶλη μὲ πῆ-
 ριμέναν. καὶ τοι προκῆθρῆν
 το αὐτῶ ἐπὶ τὰ Σίλην ἀπαν-
 τῆρ. ἀπ' εἰς μαιρὸν οὐ τοσὶ
 αὐτὸς ἐμπολήσας γῆ, ὡς ὄρῶ,
 πῆειάτῳ τέ τινα, καὶ ἔγνη-
 θίας, καὶ γύταα, καὶ φύκας,
 καὶ οἶδον τουτοῖ, καὶ λαγά-
 νιορ, καὶ τῶ βοὸς τὸ πολὺ πῆ-
 ζον ἔγκρατον, ἢ φώκτας. ἔν-
 γῆ, ὡ Ἀπικίων, ὅτι μοι ἀθα-
 τον ἐποίησας τὸ πολὺ ἴδῶ.
 ἐγὼ δ' ἦ δ' ὄς, σίμος, ὡ δισπο-
 τα, γῆ γῆμαι, οἱ πῆειορῶν.
 σὺ δ' αὖ γῆς ἰθάπτας, μῶρ
 παρὰ Ονομακῆτω, ἢ μὰ Δι',
 λῶ δ' ἐγὼ, ἀπ' ἀγρόν δὲ ὡ-
 χόμῳ, ψῶπῆρ κατατάνας.
 οἶδα δὲ, ὡς φηγαρὸς ἔμι,
 ἢ μῆς δὲ ἰσθῆς ὡιδῆ μὲ κατῆ-
 γῆν καπλάθους. ἀπ' εἰσὶν,
 ταῦτά το ἢ τὰ ἀμα ἰθῆίαν,
 ἢ τῶ κάρδοπον σμῆν, ὡς θεῖ
 εὐανίας μάπλοτε ἢ μῆν. ἐγὼ
 δὲ ξηραλοφῆσω ἀπῆλθῶρ.
 αἰψ ἄλια σῆαυιτερ cōdito, ac mactram emūda, ut Thridacinas
 nobis pinsatis. Ego autē abiens, in sicco & ad solem vngar.

Iuvat autē post labore ablui.
 Proin ipse puerum curriculo
 ablegabo, quē verisimile est
 aut apud Lecithopolidem,
 aut ceriē apud eū qui sacca-
 los distrahit, me expectare.
 Atqui edictum illi fuerat, ut
 ad Selga obuiā veniret. Sed
 in tēpore eccū ipsum, adest,
 mercatus panem colostratū,
 & alios subemericios, & ce-
 pas virescentes, & Fucas, &
 cebū istū, & leporinā, & bo-
 uis intestinū illud multiplex
 & rugosum, & Phocias. Eu-
 ge, ὃ Atticion, rectē abs te
 factum, quod magna itineris
 peragēdi parte me subleuā-
 sti. Ego verò, inquit ille, Sillus
 propemodū here factus sum,
 dū te circūspicio. Caterūm
 vbi tu heri cenāstī? Nū apud
 Onomacritū? Haudquaquā
 p̄ Iouē, inquā ego, sed rus ibā,
 vbi ripae aggerē poricēdi. Scis
 aut quā studiosus agrorū sim.
 Vos autē fortasse putabatis
 Cottaborum strepitus exer-
 cuisse me. Sed ingressus, hæc
 LL 3 Et

καὶ ἡμεῖς, ἦ ἄ ὅς, ὁ Φιλίνος ἐ-
 ζώτε καὶ Ορόμαρχος, καὶ Ἐλ-
 λάνικος ὁ ἴστος, ἐφόμιθα. καὶ
 ἦ ὁ γνώμων σιγῆς μὲν ὡς
 πόλον. καὶ ἔτι, μὴ ἔν λου-
 τρῷ ἀκροσάμεθα, κατόπιον
 τῆς κασιμάντων, μετὰ τὸ σὺρ-
 φαν. ὁ Βύβλιος ἀσιζόμενοι. καὶ
 ὁ Ἐπιάνιος ἔφη. ἰσθὲ καὶ
 ἄνυσσιν καὶ ἦ τὰ νόρα μοι
 ἐπιθρονοῦ, καὶ σαρδά-
 μιν καὶ θάμα, καὶ ἀρτίδαυρος
 ἔμι καὶ τὰ ὀμμαῖά μοι φαρ-
 μακῶ, καὶ δέομαι Λοκηνιά-
 δου τινός ὁ φθαλμοσόφου, ὅς
 παράξας, καὶ ἰσχίος μοι φάρ-
 μακον, ἀπερὺ εἰάσσει ποιοῦσά
 ἴδης ὁ φθαλμὸς, καὶ μικρὸν λυ-
 μαλῆς εἶναι, μὴ δὲ διερὸν βλέ-
 σαι. τοιαῦτα ἔθα δι-ξίοντες
 ἔπαρτες οἱ παρόντες, ἀπὸ ἴσθου,
 κατὰ δ' ἄπρ ἡκομεν ἄς τὸ γυμ-
 νάσιον, ἀποδυμένοι ἦδη, ὁ
 μὲν τις ἀκροσάμεν. ὁ δὲ
 τραχηλισμῶ καὶ ὀρθοπᾶνι ἐ-
 κείνῳ. ὁ δὲ λίτα χρισάμεν. ὁ
 δὲ ἀντίβαν. ὁ δὲ κω-

Et nos, inquit Philinus ega-
 videlicet & Onomarchus,
 & Hellenicus hic sequemur.
 Nam & gnomon mediū iam
 horologiū umbra designat,
 & periculum est ne in aqua
 ista impura, & aliorū eluui-
 e coinquinata lauādum nobis
 sit à tergo. Carimātum inter
 fecē vulgi, conferis illis vn-
 diq̄ nos rudentibus. Ibi tum
 Hellenicus: Ego verò, in-
 quit etiam agere intueor, &
 mihi pupille oculorum quāsi
 quodam atramēto offuscate
 sumi, & nichilo frequenter, &
 lacrymas subinde emitto:
 atq; ipsi mihi oculi medicinā
 gestiunt, ac opus habeo. At
 seculapij filio aliquo, medicis
 nē ocularis probè perito, quū
 miscēdo atq; infundēdo me-
 dicamētum aliquod rutilare
 mihi faciat oculos, & non
 ampliū lippitudine labora-
 re, aut humidū & aquosum
 videre. Atque huiusmodi
 quaedam inter nos verbis profecuti, oēs qui tū aderamus abiui-
 mus. Et postquā venimus ad gymnasiū, exuti vestib; alius qui
 de pancratio, alius autē lucia & pala strarecta exercebatur, a-
 lius pinguius peructus mēbra variè distorquebat, alius iacu-
 lo con-

ῥύκω, ὃ δὲ μολυβδαίνας χρῆ-
 μασις ἀράγδω ἔχωρ, ἔχει-
 ροδόλη. ἄτα σωφείβεσθες, καὶ
 ἀλλήλους κατανατίσασθε, καὶ
 ἐμπέξαυτε τῷ γυμνασίῳ, ἐ-
 γὼ μὲν καὶ Φιλίνος, ἐν τῷ ἔθρ-
 ῳ πύλω καταουηθήσεται ἐς
 ξήματιν· οἱ λοιποὶ δὲ, τὸ ψυ-
 κροσφῆς κἄρα Δελφινίσαν-
 τος, παρρησίῳ ὑποβρύχοι θαν-
 μασις ἀνασπίφαις δὲ ἀν-
 θις ἀπασι ἀπαίδημα μὲν ἐγὼ
 μὲν ὑποδησάμεν, ἐξυόμην
 τὴν κεραιλὴν τῆ ὀδοντῆ ξύ-
 ρα, καὶ τῷ ἔκνητον, ἀπὸ
 σκαπίον ἰκκάρυτω, ὡς ἀπὸ
 πρὸ ποτῶν ἔκνητον, καὶ τὴν
 κορυφαίαν ἀπικκομηνίως. ἄλ-
 λος ἐστὶ μοπαχά, ὃ δὲ ἡμὲν ἔκ-
 νητον ἔκνητον ποτῶν τὰς ῥα-
 φανίδας. ἐνυστῆται ἔκνητον
 ῥῶ σῶμα. ἄλλος ἡδὲ φανί-
 ας, ὃ δὲ ἐρρόφῃ ἔκνητον κἄ-
 παρὸν κεραιλῶν, ἐπὶ ἀγκῶν
 ἔκνητον μὲν, ἔκνητον δὲ καὶ ὅ-
 κλησι καὶ ἀσκάντα τὸ δὲ δὴ
 ἀπνητον ἔκνητον συμφορῶν.

lo contendebat, alius plum-
 beos quosdam lapides obnis
 xè atq; vibratim tenens ma-
 nu iaciebat. Deinde ubi mu-
 tud exercuissemus nos atque
 alter alterū postergassemus,
 gymnasioq; satis illuissemus:
 ego quidem & Philinus post-
 quā in labro calido abluisse-
 mus nos, abiimus. Reliqui
 verò, ubi caput frigida tinn-
 elū, Delphinū more immers-
 sissent, mirabili quodā modo
 inter aquas iuxta adnata-
 bāt. Reuersi aū iterū, diuer-
 sis locis diuersa agitabamus.
 Ego quidem subligatis ere-
 pidis, caput friebam detato
 strigile. Non enim in Cepij,
 sed in Scaphij modum tons-
 sus eram, ut qui non multò
 antè mentum ac verticè des-
 tondissem. Alius aū calida
 glutiebat, alius ventrem re-
 iectabat, alius raphanis in
 tenues partes concisis absor-
 bebat salsas ac pisculentas

παρὸν κάσσο δὲ ποτὰ καὶ
 ποικίλα, διχιδά ὕδα, καὶ σχι-
 λίδου, καὶ ἡπιδάα, καὶ τουά-
 δῳ ἕως, τὸ εὐρυδοχόν ἐν.
 τροφ, καὶ λοβὸς ἐν παλίου, καὶ
 μυθωτὸς, καὶ ἀδυστάκη, καὶ
 τοιαῦτά τις καρυτίαι, καὶ
 θρυμματίδης, καὶ βεία, καὶ
 μελιθοῦται. τῶν δὲ ὑ-
 ποδρυχίων τὰ σιδάχια ποτ-
 λὰ, καὶ ὅσα ὀσράνινα τὸ ἀερ-
 μα, καὶ τιμάχην Ποιτικὰ τῶν
 ἐν Σαρράνης, καὶ κοπαί-
 δης, καὶ ὄρεως σῶτροφ, καὶ
 ἀλλυτροῶν ἡδὴ ἀπὸ δὸς
 καὶ ἰχθὺς λῶ παρασιτ. καὶ
 εἶν δὲ ὄλον ἰπποκαῖ ἄχο-
 μιν, καὶ βόδς λεπτογνάμονος
 κολύ. ἀρτοὶ μέρ τοι ἴσαν
 σιφάοι, οὐ φῦλοι, καὶ ἀλ-
 νοὶ νομυλίοι, ἡπυμφοὶ
 τῆς ἰορτῆς, καὶ δάχανα, τὰς
 τε ἡπύαα, καὶ τὰ ἡπυφῶ.
 οἶν δὲ λῶ οὐ γέρων, ἀλ-
 λὰ τῶν ἀπὸ βύρων, ἡδὴ
 ἡπ

Apparata autem erant multa, & varia, bifida videlicet fuilla, & laterum pulpamenta, & suminis quaedam, & suis nuper emixa intestinum illud quo factus recipit, & hepar è sartagine, & alliatum, & Atyriace, & similia quaedam condimenta opipara, deinde & Thrymmatides, & fricilla ficulnis folijs inuoluta, & ex melle dulciaria. Ex natatilibus autem & marinis cartilaginea multa, & quaecunque ostraceis teguntur, & offae pontica, eorum quae sportulis siue nassis excipiuntur, & anguilla copaides, & gallina altilis, & gallus qui ea nere desit. Etiam piscis erat parasitus, & ouem totam in furno assatā habebamus, bouisq; iam grandioris atq; auro confecti pernā anteriorem. At verò panes a-
 derant siliginei, non mali, &

alij nouilunares, post festum ceu praeterito patrimonio dilati, & holera tum subterranea, tum in altum excrescentia. Vinum autem erat, non vetus, sed ex ijs quae in vitibus offeruntur, quod iam mustum quidem desierat esse, nondum

ἢ ἀγροῦς, ἀπὸ δ' ἐ-
 τι ποτήρια δ' ἑαὶ πάν-
 τὰ ἐπὶ τῆς Δελφινίδος πα-
 τήσε, ὁ λευκόμετον, καὶ
 κινύνης πύτοφονος, ἔλα-
 βὴ ἔχον τὴν ἑρπον, ἢ βο-
 βυλίδος, καὶ Δειρονύπιον καὶ
 γυγυῖ ποτὰ, οἷα Θεοκλῆς,
 ἄλλα ἐρυχάδι τε, καὶ ἄλλα
 ἄσπρα, τὰ ἰδὴ Φοκαῶθεν,
 τὰ δὲ Κνιδόθεν: πάντα μὲν
 τοὶ ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑψό-
 σπρα. λευκία δ' ἑὶ, καὶ
 εὐαῖδον, καὶ ποτήρια γραμ-
 ματικά, ἄσπρα μὲν τὸ λευ-
 κίον. ὁ μὲν δὲ ἰπποκλήβης
 ὑπεραφλάσων, ἰς λεφαλὴν
 ἡμῶν ἐπέτριπε τοὺς ἀνθρώ-
 πους. ἐπινοῶν δ' ἀμύσι καὶ ἡ-
 δον, ἀπροθάρρατον ἡμῶν, ἄτ,
 ἐχειόμεθα λαχράδι, καὶ ἐπὶ
 σικυνίδος τις ἡμῶν τὴν ποδὸς
 ἡβύλων καὶ κρινώσιον, με-
 τὰ δ', ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν λα-
 τήρα, ἀναρδίζουσα, καὶ
 ἐπιφορμαῖς, ὁ δὲ ληνί-
 δα.

nondum tamen ad plenum
 coelum erat. Pocula verò
 posita erant omnis generis
 in Delphinide mensa, pu-
 tactraier ille occulator fron-
 tis, & clauatus, Mentos-
 reum opus, habens anam
 prehensu facilem, & Bom-
 bylius, & Dirocypelum, &
 fictilia multa, qualia The-
 ricles coquebat, multicas
 paciâque, atque alia latio-
 ris, quorum quaedam ex Pho-
 cæa, alia verò è Gnido ad-
 uecta fuerunt. Omnia ve-
 rò tenuia, fragiliâque, ac
 teneras testas habentia. B-
 rant autem ibi & cymbia,
 & parvæ phiala quadam,
 & pocula quaedam gram-
 matica, ita ut plenus es-
 set abacus. At verò lebes
 furnarius ebulliens, in ca-
 put nobis euerit carbones.
 Bibimus autem continuis
 haustibus, & iam inebria-
 ti eramus, atque exinde en-
 gebamur cancharide, &

introduxit nobis quispiam podostypam, & trigonistriam,
 atque exinde alius quidam in tabulatum assultans, ir-
 rumpendi locum quærebat, alius autem crepiu ac plau-
 LL 5 fudi.

θα ἴπασιν ἄνθρωποις
 το σὺ γέλασι πλὴ ὄσφω. καὶ
 ἐν ταυτῷ κλονησθεοι εἰσε-
 κάμασιν ἡμῶν αὐτεπάγγελ-
 τοι. Μεγαλόνημος τε ὁ δι-
 κολιγης, καὶ Χαρείασ ὁ χρυ-
 σοτέτωρ, ὁ κατὰ νότον σοι-
 κίησ, καὶ ὁ Οκοάταξισ Εὐ-
 δημησ. καὶ ἡ ἀρόμω αὐ-
 τῶν, τί παθόντων, ὁ ψέκκοιγρ.
 ὁ μὲρ οὐδ Χαρείασ, ἐγὼ ἡ δ'
 ὅσ, κέρρον τινα ἐκρότω, καὶ
 ἐκρόδια, καὶ σέλασ τῆ θυγα-
 τρὶ τῆ ἐμῆ, καὶ δὲ τούτο ὑμῶν
 ἐπιθέτησ ἀφίγμαι ἐγὼ δ,
 ἡ δ' ὅσ ὁ Μεγαλόνημσ, σι-
 ρί ἀλλα εἶχον, τῷ μὲρ τῷ ἄ-
 δικσ ἡ ἡμῶν, ὡσ ἴσ, καὶ
 ἀλοσ, ὡσ ἀρ οὐδ ἐκροτω-
 τίας ὄσησ, ὅτε ῥησιμητῶν
 εἶχον, ὅτε ἡμῶν ὄσλοσ ὡσ
 ὑδρονομήσθα. πηθόμωσ δ
 ὅτι ὁ σπατηγῶδσ ὀπλῶσ δει,
 λαθῶν ἀκρησ ἰμάτια, ὀδη-
 τρια καὶ ἀφόρητα ἰποδύμα-
 τα, ἐξέφρωσ ἡμαυτόμ. ἄρ
 ἀθῶσ

su digniorum ludebat: alius
 poro cum risu lumbos la-
 seuiuer agitabat. Atque me-
 terea vbi iam lauissimus, coz-
 messantes ad nos intrò irrui-
 perunt vltò, non accersis-
 ti, Megalonymus caufarum
 ac litium feciator ille, &
 Charea aurifex, is qui ter-
 gum variegatum habet, &
 Eudemus Ocataxis Ego ve-
 rò interrogabam eos, quida-
 nam accidisset eis eur tam-
 serò venirent? Charea igitur:
 Segmentum quoddam,
 inquit, & inaures & pedi-
 cas filia mea apparabam,
 & ob hoc ad repotia vos-
 bis veni. At ego, inquit Me-
 galonymus, alijs rebus oc-
 cupatus fui. Dies enim fuit
 haudquaquam iudicialis, re-
 sciis, & nefastus: proinde,
 vtpotè silentio in foro exi-
 stente, neque perorare li-
 cuit, neque per diem dicen-
 do, aquam & clepsydram
 dispensare. Cùm audissem
 autem quòd Imperator conspiciendum sese praberet, ac-
 cepis vestibus inuitatis, & bono flamine textis, subligas
 hisq; calceu quæ non gestatis, proripui meipsum foras: atq;
 exinde

ἰδὼς ἰντυχάνω Δαδύχῳ τε
 καὶ ἱεροφάνῃ, καὶ τοῖς ἀποῖς
 ἀρρήτοποιοῖς, Δανίαν σὺρ-
 σιν ἄδλω ἰπὶ πλὴν ἀρχῶν ἔγ-
 κλημα ἰπάγοντας, ὅτι ὠνός
 μασιν αὐτὸς, καὶ τὰυτὰ ἰδὼς
 ἴδως, ὅτι ἐξ οὐπὲρ ἰσιώσθηθεν,
 ἀνάνυμοι τὲ ἴσι, καὶ οὐκ ἔτι
 ἔνομασθ', ὡς ἄν ἱεράνυμοι
 ἦδῃ γιγνημῆστοι. ἐκ οἴδα,
 λῶ δ' ἰγὰ, ὅν λίγας, τὸν
 Δανίαν. ἰκάλα δ' οὐδ' με
 τοῦνομα. ἔστη, ἦδ' ὅς, ἰρ
 τοῖς σκαρὰφείοις ἰναφίνις
 ἀλαθ' ἀνθραπ', τῶν αὐ-
 τοληνθῶν, καὶ τὸ αὐτοκα-
 βδάπορ, ἀά λουγῶν, ἰνδρε-
 μίδας ἰποδέμῃ, ἢ βαν-
 κίδας, ἀμφιμάχαλον ἔχων.
 τί οὐδ', λῶ δ' ἰγὰ, ἰδωκῶν ἀ-
 μιχλην δίκην, ἢ λὰξ, πατή-
 ῃς ὠχίω; καὶ μὲν ἰκῆνός
 γ', ἦδ' ὅς, ὁ τῆος αὐδόμε-
 ε', ἦδῃ ἔμπροσθ' ὅσπρ, ὁ δ' ἴ-
 σρατηγός, καὶ τοῖ ἀτιμαζι-
 λουτῆ ἰαρπῶδουμὸν τὲ αὐ-
 τῷ πρελῆς καὶ πρεδ' ἰραορ
 ἰρ

exinde statim incidi in Das-
 duchum & Hierophantem,
 ac ceteros arcanis ac tur-
 pibus operantes, qui Diniam
 oborto collo ad magistras
 tum rapiebant, reum faciens
 tes, quod ipsos nominasset,
 idē cum sciret, quod ex eo
 tempore, quando initiati
 fuissent, & sine nomine fo-
 rent, & innominabiles, ve-
 potē sacrinomines iam fa-
 cti. At nescio inquam, quem-
 nam hunc Diniam dicas.
 Vocabat igitur me nomi-
 ne. Est, inquit, in tabernis
 aleatorijs homo perditus,
 ex egenis ac vilibus istis,
 semper comatus ac squalis
 dus, endromidum aut baus-
 cidarum calceamento sub-
 ligatus, ac veste manicata
 indutus. Quid igitur, in-
 quam, deditine panas aliquo
 modo? an calcibus insultans
 aufugit? At verò ille,
 inquit Megalonymus, qui an-
 tea inter tibias & cantores
 perstrepebat, iam immobi-

lis ac tacitus est. Nam Imperator segregatum, & à reliquo
 grege seorsim amozum, circumdasis illi manicis, & intento
 vinculo

ἐν ποσειδάωνος ἢ ποσειδά-
 ωνος ἐπιούσῃ ἔνωα. ὡς ἐν
 Διομοῖς ὅν κίβδλυμὲ τί ὁ
 λαοκράτωρ, ἀπὸ τοῦ Διους,
 καὶ ποσειδάωνος, καὶ χέ-
 ρια ἀντιψυχα διδόναι ἔθε-
 λον. ἐμὲ δ', ἢ δ' ὅς ὁ Εὐδη-
 μος, ἀπὸ τὸ ἀκρουεῖς με-
 τιστάτω Δαμασίας, ὁ ποσει-
 δω μὲ ἀθλητὴς ἢ πολωίικης,
 νυνὶ ἢ δ' ἀπὸ γύρωφ ἕξαθλοῦ
 ἄν. οἶδα τὸν χαλκῶν τὸν ἐ-
 σωτα ἐν γῆ ἀγορᾷ, καὶ τὰ μὲν
 πνιπῶν, τὰ δ' ὄρων, διττὴν
 ἔ. ἕξοικίαν γὰρ ἕμικε τήμε-
 ρον εἰς ἀνδρὸς πλὴν θυγατέρα,
 ἢ ἡδὴ ἐκάμωσεν αὐτῶν, ἔτα
 μερμείον τι λακὸν ἕμπε-
 σὸν, δλίκοφι πλὴν ἰορτῶ. ὁ
 γὰρ ἦδ' αὐτοῦ, ὁ Δίον, ἐκ οἶδ'
 ἐφ' ὅτω λυπηθεῖς, μάμον δ'
 θεοειθία σχεθεῖς, ἀπῆγγεν εἰς
 τὸν. καὶ εὔρε, ἀπλωδὸν ἄν, εἰ
 μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπυγγόνι-
 σσά τε ὄκλαξ παρακαθήμε-
 νος, ἐπιτύσσω τὸν ἄνθρω-
 πον,

vinculo collari, in pedicis
 ac tibialibus tormentis de-
 gere hominem fecit. Quae
 re in vinculis existens, pede-
 bat nonnihil miser ille praer-
 timore, & crepabundus e-
 rat, pecuniámque pro redi-
 menda vita dare volebat.
 At me, inquit Eudemus,
 summo diluculo accersiri ad
 se fecit Damusias, is qui o-
 lim quidem athleta fuit,
 multasque victorias retulit,
 nunc autem praer senectute
 iam a certaminibus absti-
 net. Nosti aream statuam
 in foro positam. Ac alia qui-
 dem picando, alia inflama-
 mando peregi. Domum es-
 nim deducturus hodie fue-
 rat filiam suam ad novum
 maritum, iamq; adeo exors-
 nabat illam: eum interea
 anxium quoddam malum
 interueniens, diremit fe-
 stum. Nam filius ipsius Dion-
 nescio qua causa merore af-
 fecit, imò deorum odio ali-

quo agitatus, strangulárat seipsum. Ac satis scitote, perijisset
 ille, nisi ego superueniens ablaqueassem ipsum, & à festi-
 soluissem, diu geniculatim asidens, & compungens homi-
 nem

πορ, βαυκαλῶν καὶ ὄσκα
 δωνίζων, μὴ πῆ ἴτι σωζήσ
 ἄν τῶν φάρυγγα, τὸ δὲ μάλι
 ππ ὄνησαν ἰκάνο ῥῶ, ὅτι ἀμ
 φοτέρως κατασχῶν αὐτῶ τὰ
 ἄκρα, διεπίσσα. μῶρ ἰκάνορ
 ῥῶ δὲ ἰγῶ, φῆς Δίωνα ἔλασ
 ταπύγωνα καὶ λακκοσχίαν ἔ
 μῦρωνα, καὶ σχινοπράκταρ
 ντανίσκορ, ἀναφῶνῶτα καὶ
 θημιμάστοντα, ῥῶ τινὰ πεισῶν
 ἢ πῶδωνα αὐθῆσά, μινῶν
 ἰκάνος γε καὶ κικαλί. Ἐπὶ δὲ
 διγῆ τῶν θεῶν, ἡ δὲ ὄσ, ὁ Εὐσ
 δμῆ. Ἐθαυμάσας. Ἀρτιμῖς
 γάρ ὄσῃ αὐτοῖς ἐρ πῶσῃ τι
 ἀνῆ, σκοπάδειορ ἔρρορ, τῶν
 τῆ προσπεσόνησ, ὅτι Δαμά
 σι. ἢ ἢ γωνὴ αὐτῶ, πρὸς ὀύ
 τῆς ἡδῆ, καὶ τῶν λεφῶν ῥῶ πο
 λιάς ἀκείβῶς, ἰκίτηνορ ἰκίτ
 σαι σφῶς. ἢ δὲ αὐτίκα ἰκίτηνο
 ρ, καὶ σῶς ῥῶ, καὶ νῦν Θεῶ
 δρορ μῶδον δὲ περιφανῶς
 Ἐπὶ μῖδωρορ ἔχουσι τὸρ ντα
 νίσκορ. ἀνέθερ οὐκ αὐτῆ
 τῆτῆ ἄμα, καὶ βέλη ἢ τόξα,
 ὅτι

sui. Illa autem statim annuit. Et nunc Theodorum, seu potius Artemidorum adolescentem hunc habent. Consecraverunt autem illi cum alia quaedam, tum sagittas & arcus, quoniam

nem, huc illuc ceu infantem in cunis versant, et vnde quaeque explorans, ac tantas, sicubi concrevum ad hoc guttur haberet. Quod autem potissimum profuit, illud lud erat, quod ambabus manibus comprehendens illius latera vi compressi. Tum ego: Num illum, inquam, Diona dicis, cinædum, & scrotum propendens habentem, mulierosum, & lenatiscum subinde rodentem, adolescentem mastrepantem, & obscena tractantem, si quem probe mutoniatum senseris, ipsum admittentem? At ille, cerè etiam delicatus & gulosus: At deam, inquit Eudemus, admiratus. Diana enim ipsa est in media aula posita Scopadeum opus. Ad has procidentes & Damastias, & vxor eius vetula iam & capite admodum cano, supplicabant ei ut miseretur

ὅτι χαίρει τοῖσι τοξόταις ἔρ
 καὶ ἐκυβόλαις καὶ τηλέμαχοις,
 καὶ Ἀρτιμίδει, πίνουσαν οὖν, ἢ Ἄ
 ρτε, ὁ Μεγαλόθυμος. καὶ ἔρ καὶ
 λάζυμον ἑυτονοῦ παρρηγιό.
 7 ὅτι ἡμεῖς ἡμεῖς κομίζομεν, καὶ το
 ρὴ προφαλίδας, καὶ ἰθαίας χα
 μαπιτῆς, φυλάττω δ' αὐτάς
 ἕκαστα σφραγίσαι θεαπηδιστάτοις,
 καὶ ἄλλας ἰθαίας ναύτας, καὶ
 πύλινα ταυτὶ ποτήρια, ὄξυ
 σρακα, ἰμυδράνητα, ὡς ἐξ
 αὐτῶν πίνουμεν, καὶ πλαιῶν
 τα ἐξ ἐντέρων ἠρωδουλῶσιν
 πῶν πλοκῶν. οὐ δ' ἄ, ὡ παῖ,
 πῶν μοι τῶ ὕδατος ἔχεται,
 ὡς μὴ ἡραυβαρῆν ἀρξάσ
 μιν, ἡ δὲ τὰ θεῖα καὶ ὁδοσκοπ
 ἡσῶ ἐπι σὲ ἴσθαι, ὡς ὁ δὲ
 μα, καὶ ἡμῶν ἔχω πῶν κ
 φαλέων, μετὰ δ' ἔτι ποτὸν, σου
 θλήσομεν, οἷα καὶ ἄπ' ἐξ ὅθα
 μιν. ἢ ἔρ ἀκαρορ ἢ πύθων
 νοινοφλήσων, ἐπεινὸ τῶτο, ἡ
 δ' ἔρ καὶ ἔρ, ὅτι περ ὄφειλ
 ἰομεν τῶς Ἀπικῆσως ἀκαρορ.
 ἢ ἔρ

quoniam his delectatur. Sa
 gittaria enim & iaculatrix
 & bellatrix Diana est. Bibi
 mus igitur, inquit Megaloz
 nymus. Etenim & lagenam
 hanc vini vetustioris venio
 vobis afferens, & recentis
 casei massas, & oliuas humi
 collectas. Custodio autem i
 psas sub sigillis cariosissimis,
 & oliuas alias natatiles, &
 lutea hæc pocula, ac vii tes
 stacea ac destillantia, ut ex
 ipsis bibamus, præterea &
 placentiam ex intestinis con
 cinnatam, & quibusdam
 quasi Crobylis intextam. Tu
 vero, puer, plus aque infuns
 de mihi, ne capite gravari
 incipias, & exinde ob id man
 gonem seu castigatorem con
 tra te accersam. Scitis enim
 quam graviter concitari so
 leam dolore, & caput ha
 beo densum, nec facile va
 poribus pervium. Post p
 tum autem nugabimur ma
 ius, qualia & que consue
 vimus. Non enim intempestivum scilicet hoc, temulenter ag
 gere. Tum ego: Laudo, inquam, isthuc. Emolumentum enim
 quodcumque etiam sumus Atticæ proprietatis haud postremum.

Recit

ἡδύτης, ἢ δ' ὄς, Καμινῆς.
 ἢ δ' ἔραρχιδῆν ἀλλήλους συ-
 γνάμεις, καληγοδιάνη γίγνε-
 ται, ἐξ ὃ δ' ἢ δ' ὄς, ὃ εὐδύμος
 ἐπιθ' ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς
 ἰσοπέτρῳ ὑποπικνάζοιμι καὶ
 ἢ χαμονύκεις εἰμι, καὶ χλιαυ-
 τῆς, ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς, ἢ δ' ὄς
 ῥοδόφωρ τέταρ, ἢ τὴν ἀλγηδῶ,
 καὶ τῆς βαρβιτοδῶ. τι ταῦτα
 ἐφηθα ὦ εὐδύμος, ἢ δ' ἔξ ὃς
 ἀλογίαν ἡμῶν ἐπιτάσας, ὡς
 ἀσύμοις ὄσι, καὶ ἀπεργασί-
 σμενοις. ἐμοὶ δ' ἢ γλῶττι τὴν
 ἢ δ' ὄς, καὶ δὴ ἀνηγόμεν
 γι, ὡς ἀρχαιολογίαν ὑμῶν,
 καὶ κατανύψων ἀπὸ γλῶττις
 ἔπαυτας. ἀλλὰ σὺ τὸ ὄμοιον
 ἐργάσω με, ὡς περ ἢ τὴν ὄ-
 κῆδα τεύαρῶνον, ἐν εὐεί-
 πλῆσσαν, ἐμπεπνοματῶμι-
 νου τοῦ ἀκατίου, ἀφορδῶν
 τὴν ἀπροκυματῶσαν, ἐκ-
 ρῆς τινος ἀμφισύμους, ἢ ἰσχά-
 νας σιδερεῆς ἀφῆς, ἢ ναυσίπ-
 ῆας, ἀναχατῆροι ἢ δ' ὄς, τὸ
 ῥόδιον, ῥόδιον ἢ εὐλαμίας.
 ἢ δ' ὄς,

Recte dicis, inquit Callicles.
 nam nugis mutuo prouocato
 re nos, voluptatem quan-
 dam offert. Ego verò, ino-
 quit Eudemus: frigis enim
 est, meraciori vino malim
 intus stipari. Nam frigoris
 impatiens sum, & tepesa-
 flus libentius audiuerò di-
 gitis gesticulantes istos, ti-
 bicinem puo & Barbuce-
 dum. Quid hæc ais, Eude-
 me, inquam, an tu silentium
 nobis imperas, tanquam ore
 carentibus, & lingua spo-
 liatis? Mihi verò & lingua
 iam pridem dicturum, adeo-
 iam animo prouehebar, qua-
 si antiqua vobis narraturus
 quædam, & ablaturus om-
 nes vos linguâ. Sed tu simi-
 le quiddam fecisti mihi, ac
 si quis nauem onerariam tri-
 bus instructam velis, secun-
 do vento nauigantem, im-
 plenibus lineæ Notis, pro-
 sperè labentem, & per sum-
 mos fluctus euntem, reitâ
 naculis quibusdam ancipiti-
 bus, ancoris ferreis, naualibus-
 que pedicis demissis retineat, &
 sursum impetum inhibeat, inuidens videlicet tranquillitati.
 Promde,

οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, σὺ μὲν, ἀβό-
λα, πλῆ, καὶ νῆ, καὶ θῆ λα-
τὰ τῶ λαλῶν. ἰὼ δ' ἄ.
πόνη. πίνων ἄμα, ἄσπερ
ὁ τῶ Ομήρου Ζῆς, ἢ ἀπ' ἄ-
φαλάκρον, ἢ ἀπ' τῆς ἀκρου-
ραίας, ὅφρα μὲν ἀσπερόμυ-
νον σί τε, καὶ πλὴν καὶ πρὸς, μ-
νηθῶν ἀπ' τῶ ἀνέμου κατου-
ρον μύθω. Λυκ. ἄλις, ὁ Δε-
ξίφανος, καὶ ποῦν καὶ ἀνα-
ζυφάσας. ἰὼ γοῦν ἡδὲ μὲ-
θῶ σοι, καὶ ναυτιῶ. καὶ λῶ
μὴ τάχιστα ἐξέμισω τὰ ἅτα
πάντα, ὅποσα διεξήλυθας,
εἴ ἴδι, κορυθάντισσας μοι
θουῶ, πειθομῶ οὐδ' ἄρ' ἔφ'
ἄν κατεκρίθασάς μου ὄνο-
μάτων. καὶ σοι τὸ μὲν πρῶ-
τον γυλῶν ἐπίει μοι ἐπ' αὐ-
τίς· ἰπιδ' ἢ ἀπομά, ἢ πάν-
τα ὁμοία λῶ, ἢ ἄλλοι σὶ τ' ἰανο-
λαμορίας, ὄρῶν εἰς λαβδεν-
θον ἄφουλον ἰμπεικωτότα,
καὶ νοσῶντα νόσον πλὴν μεγι-
πλῶ, μάκρον ἡμελαγχολῶντα.

ἰητῶ

tui & miseriam & infelicitatem istam, cum viderem in
labyrinthum quendam irremabilem incidisse te, mor-
bāque agrotare maximum, imò verò atra bile percitum.

Cogito

Proinde, inquit ille, tu qui-
dem, si placet, uauiga, &
nata, & curre per undas
intempestas: ego autem in-
terea bibens, de terra, vi Ho-
mericus ille iupiter, de ru-
pibus alicunde, aut de sum-
mo caeli vertice spectabo
& te iactari fluctibus, &
nauem ipsam de puppi à
vento aquis immerfari.

LVC. Satis, ὁ Lexipha-
nes, & potius & lectōnis i-
stius. Ego enim tibi ebrius
iam sum, & nauseo: & ni-
si quamprimum enimvero
ista omnia, quæcunque re-
citando persecutus es, sat
scias, videor mihi mox in-
sanus ac furiosus fore, ob-
strepentibus mihi undique
verbis istis, quæ mihi mo-
dò offudisti. Quanquam
à principio videre in men-
tem veniebat mihi illo-
rum gratiā. Verùm post-
quam ea multa atque omni-
nò similia erant, miserebar

ζῆτῶ δ' ἄρ' ἐν ἑαυτῶν, ὁπό-
 θεν τὰ τοιαῦτα κατὰ σω-
 λήξω, καὶ ἰδὼσώω κέονω, καὶ
 ἔπου κατακλή@ς, ἄχρωτος
 σοῦδ' ἰσμὸν ἀτόπων καὶ
 ἀγρόφαρ ὀνοματῶν, ὦν
 τὰ μὲν αὐτὸς ἰσοίησας, τὰ
 δ' ἁκατορωρηγμένα ποδὲν
 ἀμασπῶν, κατὰ τὸ ἰαμ-
 βῆον, Ολοιο, θυητῶν ἰκλι-
 γων τὰς συμφορὰς τοσοῦ-
 τον βόρβορον σωρανή@ς,
 κατ' ἰπτήσας μου, μηδὲ
 σι διδὼν ἰργασμὸς δοκῆς
 δὲ μοι μίτι φίλον τινα, ἢ οἷς
 κἄν ἢ ἔννεσ' ἔχων μίτι ἄν-
 θρῖλουθιρῶ πῶσως, ἢ παρῆ
 ἔησῖαν ἄγοντι ἰντετυχη-
 ναι, ὅς τάλυθες ἔπαῶν, ἔπαυ.
 σην ἄρσι, ὑδερῶ μὲν ἰχό-
 μων, καὶ ἴπὸ τοῦ πωθους
 ἀβρῶαλῶα λινθουθον.
 τα, σαυῶ δ' ἔνθρον ἔναι
 δοκοῦτα, καὶ ἰρσῖαν οἶδ-
 ῶν πῶ συμφορῶν, καὶ ἴπὸ
 μὲν τῶν ἀνοῦτων ἰπανόμε-
 νον, ἀγνωσῶτων ἄπασαχῆς,
 ἴπὸ

Cogito itaque apud me i-
 psam, unde tam multa mala
 collegeris, & quàm longo
 tempore, & tibi denique
 conclusum habueris tan-
 tum examen absurdarum
 ac distortarum vocum, qua-
 rum alias quidem ipse fin-
 xisti, alias autem defossas
 alicunde eruens, iuxta Lam-
 bicum illud:

Peras, miserias qui eli-
 gis mortalium.

Tantum cœnum unde quaq̃
 cogens, in me exhausti.
 Porro videris mihi neminem
 amicum, aut familiarem,
 aut benevolum habere, neq̃
 etiam in virum liberum, &
 qui loquendi libertate vtere-
 tur, incidisse unquam, qui
 vera monendo, liberaret te
 à morbo isto intercutaneo,
 quo quidem correptus es, &
 præ malo illius, periculum
 ne disrumparis, sustines: i-
 bi ipsi autem bene habito
 corpore esse videris, & cas-
 lamitatem istam pro bona

valetudine ducis, ac ab ijs quidem qui nihil intelligunt,
 laudaris, quando illi quid tu patiaris, ignorant; à doctis

ἴσθ' ἂν τῶν πεπαιδευμένων
 εἰκότας ἐκείνων. ἀλλ' ἄς
 ἑαυτὸν γὰρ τοῦτον Σόπολιον ὀ-
 ρῶ, τὸν ἰατρὸν πεσιόρτα. φέ-
 ρε, βῦτω ἰχθαίοντες σὲ, καὶ
 ἀλεξίφθογος ὑπὲρ τῆς νόσου,
 γαστὴν τινὰ σοὶ ἐνέσωμαθα σὺς
 οὐκ ἔσθ' ἀνὴρ, καὶ ποτὶς ἠδὲ
 παραλαβὼν, ὡσπερ σὲ, ἡμι-
 μανῆς καὶ κορυφαῖντας ἀπὸ
 ναξῶν, ἰχθίνας φάρμακον.
 γὰρ Σόπολι, καὶ τοῦτον
 Λεξιφάνω παραλαβὼν, ἐς
 τῶσδε, ὡς οἶδά, ἡμῶν οὐκ ἔ-
 λθω δὲ νῦν, καὶ ξένη ψῆφὸν
 φωνὴν νόσου ξυώντα, καὶ λι-
 δωσόντων ἠδὲ τελέως ἀπρω-
 ἀστῆα, οὐδὲν ἐνί γε τῷ πρόσω.
 Λεξιφάνω, Σόπολι, ἀλλὰ τῶ-
 τουτονί Λυκίον, ὃς περὶ φανῶς
 μακροῦ, καὶ ἀνδρῶς περὶ
 ναμῶντος ὀπισθοδρομῶν οἴε-
 ται, καὶ κατὰ τὸ Μενεσάρχου τὸ
 Σάμιον, σιωπῶν καὶ γλωσσῶν
 γλῶσσαν ἡμῶν ἐπιβάτης. ἀλλὰ μὰ
 τὴν ἀνάσχωσαν Αἰδωῶν, καὶ τὸ
 αἰετῶν θυετομάχου Ηρακλῆα,
 ἴσθ'

autem miserationem dignus
 putaris. Sed comodum Sesi-
 polim hunc medicum acce-
 dere video. age huic traden-
 do te, & super morbo disse-
 rendo, remedium aliquod
 inueniamus tibi. Intelligens
 enim vir est, ac multo iam
 ad se receptos, iidem ut te,
 semisanos & insatuatos à
 morbo infuso pharmaco li-
 beravit. Salve, Sospoli, atq̃
 hunc Lexiphane quæso ad
 te receptum, sodalem, ve
 scis, nostrum, nugis autem
 in presentia quibusdam, &
 peregrino circa sermonem
 morbo correptum, pericu-
 lumq̃ sustinentem ne pro-
 fusus pereat, serua, quocunque
 tandem modo. LEX. Ne
 quaquam, Sospoli me, sed
 hunc Lycimem, qui manifes-
 ste desipit, & homines men-
 te præditos parùm sapere
 existimat, ac iuxta Mnesar-
 chi filium, Samium illum,
 silentium ac linguæ igna-
 uiam nobis intendit. Sed per

Minervam haud unquam erubescientem, aut trepidam,
 & per magnum ferarum debellatorem Herculem,
 ne tanti

βοηθητά σου ὡς ἀνδρὶ
 πῶλοι μηχανῇ. καὶ κατὰ
 θεὸν γὰρ, τῶν χορωτῶν τι-
 νι φάρμακον τοῦτι ἕρα-
 σαλέσθαι, ἀπὸ τῆς ὡς πι-
 ῶν ἰμίσσαι. γίγνεται, πρῶ-
 τος αὐτὸς πῶλοι, ὃ λέξις
 φανέσθαι, ὡς ὑγιᾶς ἡμῶν, καὶ
 καθαρὸς ἡγῶσι, τῆς τοιαύ-
 τῆς τῶν λόγων ἀδωκίας
 ἕρασθαι. ἀλλὰ πῶλοι
 μοι, καὶ πῶλοι, καὶ ῥῶλον ἔ-
 σθαι. Λε. οὐκ οἶδ' ὃ καὶ
 φρασεῖς με, ὃ Σάωλον. οὐ τε
 καὶ Λυκίῳ, ὡς πῶλον τοῦ
 τούτου τοῦ φαρμάκου. δι-
 δοικα σου, μὴ πῶλον γί-
 νοῖτο μοι τοῦ τῶν λόγων τὸ
 πῶλον. Λυ. πῶλοι, καὶ μὴ
 μῆλα, ὡς ἀνθρώπινα ἡδύ-
 φρονοῖσι, καὶ λόγοις. Λε.
 ἰδοὺ πῶλον, καὶ πῶλον.
 φεῖ τίς τῶν; πῶλον, ὃ βορβο-
 ρυγῶς, ἕρασθαι τινὰ
 ἔσθαι πῶλον. Σὺ. ἀρ-
 ξα δὲ ἰμῶν βαδῶν πῶλον
 τοῦτι τὸ μῶν, ἔσθαι μὴ αὐτὸ ἕρα-
 λήνθη τὸ ἕρα, ἔσθαι ἕρα, ἔσθαι
 τὸ

Subueniendum itaque ho-
 mini est quavis arte. Aique
 addeò diuino quodam in-
 stinctu insanorum ac bile
 percitorum alicui pharma-
 cum hoc mixurus, domo
 abij. ut epoto hoc vomeret.
 Age primus ipse bibe, Lexi-
 phanes, ut sanus nobis et
 mundus fias, tali verborum
 absurditate euacuatus. **VEO**
rum obedi mihi, ac bibe, et
minus difficilis eris. LEXI-
PH. Nescio quidnam
 etiam facietis mihi, Sosis-
 politu, et Lycinus hic, ob-
 trudentes mihi pharmacum
 hoc epotandum. Metuo
 itaque ne ruina quaedam mi-
 hi sit sermonum positio hac.
LYC. Bibe, et ne eun-
 dare, ut humana deims
 ceptus sapias ac loquaris.
LEXI. Ecce obedio,
 et bibo. **PHCU?** Quid hoc
 rei est? Quantus tumultus
 ventris? Equidem diui-
 natorem quendam damo-
 nem videor mihi imbibisse.
SOS. Incipe igitur vome-
 re. **PAPA?** Primum hoc mōn. inde post illud exiuit κατὰ. istud
 postea

τὸ ἦδ' ὄς , καὶ ἀμνηστῆ ,
 καὶ λῶσι καὶ δίνουθεν , καὶ
 σωκίσι τὸ ἄλλα. βίασαι
 ἡ ὄμοις , καὶ καθῶ ἄς τὴν
 φέρουγα τοὺς δακτύλους ,
 οὐδὲ πω τὸ ἴκταρ ἰμῆμικας ,
 οὐδὲ τὸ σκαρδινᾶσαι οὐδὲ
 τὸ ταυτῶσιδαι , οὐδὲ τὸ
 σκιδνῶσαι . ποτὰ ἔτι ὕ-
 ποδιδυκί , καὶ μετ' ἑοι
 ἐπὶ τῶν ἡ γωδῆρ , ἀμνηστῆ
 ἄς , ἃ καὶ κατὰ δισχαρῆ-
 σαγ ἄν ἔνια . ἃ γωῦ σιλ-
 ληπορδία μίγαμ τὸν ψόφον
 ἱρησῆστα , σωκίσιδῶ
 μετὰ τοῦ πρῶματ' ὅ . ἀπ'
 ἡδὴ ἢ καθαρὸς οὐδ' οἶ , πηλὸν
 ἃ τι μεμνηστῆ ἠπόλοιπον
 ἰν τοῖς κατὰ ἰντίροις . οὐδὲ ,
 τὸ μετὰ τοῦδ' , παραλασ
 βῶμ αὐτὸν ὡ Λυκίην , με-
 τὰ πῶσιδαι , καὶ δίδασκε ,
 ἃ καὶ λέγειν . Λυκίην . οὐ-
 τω ποικίλῳ , ὡ Σώποσι ,
 ἰσηδύειρ ἡμῖν πῶδο-
 ποιηται τὰ παρὰ σοῦ . καὶ
 πῶς οἶ τὸ λοιπὸν , ὡ Λι-
 ξίφανον , ἢ συμβουλά .
 ἢ πῶρ ἄρ' ἰθίλας ὡς ἀληθῶς
 ἰσηνῆσαι ἰπὶ λόγοις , καὶ ἔν
 τοῖς πηλῶσιμ ἠδολοκίμῳ ,
 τὰ μῦ

postea ὅ ἦδ' ὄς , ὡ ἀμνη-
 στῆ , ὡ λῶσι , ὡ δίνουθεν ,
 ὡ continuum illud ἄλλα .
 At coege tamen , ὡ infero
 in fauces digitos . Non-
 dum verò ἴκταρ istud euo-
 muisti , neque σκαρδινᾶ-
 σαι illud , aut ταυτῶσιδαι ,
 aut σκιδνῶσαι . multa ad-
 huc intus abdita latent . Sas-
 tius autem fuerit , si per infe-
 riora quoque secernantur
 nonnulla . σιχηπορδία si-
 quidem ista magnum fire-
 pitum faciet , unā cum spi-
 ritu erumpens . At iam qui-
 dem mundus hic est , nisi si
 quid remansit reliquum in
 inferioribus intestinis . Tu
 verò posthac acceptum eum ,
 Lycine , dedoce , atq; institue
 quæ docet loqui . LYC . Ita
 faciemus , Sospoli , post-
 quam nobis via iam ad eam
 rem abs te patefacta est . Ac
 tecum deinceps , Lexipha-
 nes , consultatio mihi est .
 Quòd si igitur cupis verè ob-
 dicèdi potestatem laudari ,
 ac in multitudine hominum .

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φη-
 ρι, καὶ ἀρετῶν ἀρξάμενος
 δὲ ἀπὸ τῶν ἀείνων ποιητῶν,
 καὶ ἀπὸ διδασκαλοῦ αὐτὸς
 ἀναγνούς, μίτιθι ἐπὶ τὸς ῥήτο-
 ρας. καὶ τῆς ἐκείνων φωνῆς σω-
 τραφῆς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ
 Πλάτωνος ἐν βαρῶ μίτιθι,
 ποικίλῃ καὶ τῆς καθ' ἑαυτοῦ
 καὶ τῆς σιμῆς τραγῳδίας ἐγγυ-
 μνασάμενος. παρὰ δὲ τούτων
 ἅπαντα τὰ κάμιστα ἀπαρτι-
 σάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις,
 ὡς νῦν γὰρ ἐκείνους σαυτὸς
 ἐπὶ τῶν λοροπλάθων ἐστὶν
 ἀγορὰν πλατυσθεῖς ἰοιῶν,
 λιχνοσμή. ἢ τῆς μίτιθι καὶ
 τῶν ἐνανθῶ, τὸ δὲ ἐνδοξόν ση-
 κινός τε καὶ ἐυθρυνή. ὧν
 ἔσῃ ταῦτα ποιεῖς, πῶς ὀλιγο-
 τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπιδωτοῦ ἐλ-
 χον ἰκομένης, καὶ μὴ ἀδιδούς
 μεταμανθάνων; θαρρῶν ὁμι-
 λήσας τοῖς πολλοῖσι, καὶ ἑσπ-
 ταρχαδύση ὡσπερ νῦν, οὐ-
 δὲ δὴ σόματος ἐπὶ τῶν χείρων
 οὐ τοῖς ἀείων ἔσῃ, Εὐνη-
 να καὶ

celebrari, huiusmodi qui-
 dem omnia fuge atque a-
 uerfate. Vbi autem exor-
 sus fueris ab optimis poetis,
 & sub præceptoribus eos
 legeris, transinde ad ora-
 tores. Cum iam cum illo-
 rum sermone quasi educa-
 tus enā fueris, ad Thucydi-
 dis & Platonis scripta in
 tempore accede, multum
 aded & in pulchra comæ-
 dia, & in graui tragædia
 te ipsum exercitando. Ex
 his enim tibi pulcherrima
 quæque decerpseris, eris ali-
 quis dicendo. Nam nunc cer-
 te, non animaduertens, sis
 mitem te præbisti his quæ
 à luti figulis ad forum fin-
 guntur, foris quidem illis
 ius minio ac cæruleo, in-
 tus autem & luteus & fra-
 gilis existens. Hæc si fece-
 ris, & non recusaueris ali-
 quandiu ob inficitiam refel-
 li, neque etiam dediscere e-
 rubueris, bono animo e-
 ffo, versaberis in multitu-

dine: & non quemadmodum nunc irrideberis, ne-
 que etiam in ore peiore conditione melioribus eris, Græ-

να καὶ Ἀλικὸν ἀποκα-
 ποιῶται σι, τὸν μὴ
 βαρβαροῦ ἐν τοῖς σαφῶς
 τοῖς ἀειμῆσαι ἄξιον. πῶ
 πάντων δὲ ἐκείνο μίμνησόν
 μοι, μὴ μιμῆσαι τῶν ὀλίγων
 πῶ ἡμῶν γρομφῶν σοφί-
 τῶν τὰ φαυλότατα, μὴ δὲ
 σπειροδία ἐκείνα, ὡς περ
 νῦν, ἀπὸ τὰ ἴσθ' τοιαῦτα
 λαταπατέμ, ἡγούσθ' ἂν τὰ
 ἀρχαῖα τῶν παραδειγμά-
 των. μὴ δὲ σι θελήσῃς
 ἂν ἐν κίμωνι τῶν λόγων, ἀλ-
 λὰ λατὰ τῶν ἑθελήτων ἰό-
 μορ, ἢ ἐγγράσοι προφῆσι
 θεοῦ. μάστιγα δὲ Χελεισι
 καὶ Σαφωεία θῦν, ἄρ πάμ-
 πολυλίαν νῦν ἀπειλήσῃ. ἢ
 ὁ τῶν ἑθελήτων, καὶ ἡ μιγαλα-
 χία καὶ ἡ βακοῦθεα, καὶ τὸ
 βροχθῆσαι καὶ λαρυγίσην
 ἀπίθω, καὶ τὸ δεισιπῶν
 τὰ τῶν ἀλλων, καὶ οἰκῶν ὁ.
 πρῶτ' ἑσθ' αὐτῶν, ἢ τὰ
 πάντων ουκοφαντῶν, καὶ μὴ
 ἡγήσῃς

cum atque Atticum vocitan-
 tibus te, qui ne cum bar-
 baris quidem inter manife-
 stissimos recenseri dignus
 sit. Ante omnia verò illud
 memineris mihi, ^d ne imite-
 rit Sophistarum eorum quò
 paulò ante nostram æta-
 tem fuère, vilissima qua-
 que, nève etiam depascat
 illa, perinde ut nunc, sed
 talia quidem proculca pe-
 dibus: imitare autem vea-
 tera exempla. Neque verò
 demulceant te anemonæ
 verborum, sed iuxta legem
 athletarum, solidus tibi
 cultus, consuetus ac fami-
 liaris sit. Precipue autem
^e Gratijs & Perspicuitati sa-
 crifica: à quibus plus quam
 nimis nunc à tergo relictus
 es. Et fastus autem, & ia-
 stantia, & mala ista scri-
 bendi cupiditas, præterè &
 tumidum istud, atque insò-
 solentem te gerere, vera
 bague plus æquo dilatare,
 procul absit. & acerbum illud,
 & putare quòd tum demum
 primus ipse futurus sis, ubi alio-
 rum omnium verba & orationes
 calumniosè reprehenderis.

ἡ ἀκῆνο ἔμικρον, μάλλον δὲ
 τὸ μῆζισον ἀμπελυνε, ὅτι οὐ
 πρότερον τὰς ἡλαιοῦς ἢ λι-
 ξῖον πεπαροκασομένη, ὅ-
 τετα κατακοσμήσει τοῖς ῥήμα-
 σι, καὶ τοῖς ὀνόμασι, ἀπὸ τῶ
 ν ῥήμα ἐκφυλοῦ ἕρως, ἢ αὐ-
 τὸς πλάσσει οἰκῆς ἕνεκα
 ἡλῶν, τὸν ἑστῆς διανοίαν
 ἐφ' ἑσῶσαι, καὶ ξημίαν ἕξει, ἀρ-
 μή παραβύθους αὐτοῦ πον, ἡ δὲ
 ἑὸν ἡγομένη μὴ δὲ ἀναγ-
 κῶν ἢ, ὅσον πάλιν ἢ ἐμῆ.
 ἡλωα, ἢ δὲ ἑλῶς δ, τι σημαί-
 να, ἀπὸ ῥήματος, ἢ δὲ ἰοκῶτα
 ἑὸν ἡγομένη, καὶ οἱ ἢ ἰδιῶ-
 ται πάντες ἐπιβάτωσαν, ἑπὶ
 τοῦ ξημῶν πονητότων τὰ ἑτα-
 οὶ δὲ πεπαροκασομένη, ἢ ἀμ-
 ποτίοις, καὶ οὐ καὶ τοῖς ἐξ
 πονητοῦ, ἐξ ἑλῶν. τὸ δὲ
 πάντων καταγλασσομένων ἐ-
 πὶν ἑξῶν, ἢ τῶν φωνῶν ἢς τὸ
 ἀρχαιοτάτων ἀπυκνωμένων,
 τοιαῦτα ἑνία, μάλλον δὲ τὰ
 ἡλῶν ἐκκαταμυθῶν τοῖς
 λόγοις,

ximè ridiculum est, quòd cum plus quàm Atticus videri cup-
 pias, & sermonè ad vetustissimam diceudi formà diligèter ex-
 ercuisse, talia quædam, imò verò plurima intermiscet ver-
 ba, quæ

Iam verò neq; illud parvum,
 imò verò maximum vitium
 committis, quòd non antea
 sententias ac res, quàm ver-
 ba, paratas habes, ac postea
 verbis eas exornas, sed sicu-
 bi verbum alienum ac pere-
 grinum reperisti, aut ipse
 fingens, pulchrum putasti
 esse. huic postea quaris sene-
 tentiam accommodare: ac
 damnum quoddam exissi-
 mas, si illud non alicubi in-
 truseris, etiam si ad id quod
 dicitur, minimè eo usus sit:
 quemadmodum paulò ante
 ἐμῶν ἡλωα illum, nesciès quis
 dem quid significaret, pro-
 iecisti, cum ille cū argumen-
 to nihil conueniret. Atqui
 idiota & indocti quidem
 omnes obstupuerant, præ
 peregrinitate perculsis at-
 que attonitis illorum auri-
 bus: at qui docti erant, ama-
 borum causa, & tui, & eo-
 rum qui te laudabant, vide-
 bāt. Illud verò omnium ma-

ba, quæ

ἄλλοις, ἃ μὴ πᾶσι ἄρτι
 μανθάνειν, ἀγνοῦσιν. οἷον
 ἰκάνει, πᾶσι οἷα κατὰ γῆς
 ἄνθει ἀρχόμεν, ἀκούων
 σον ἰπιδαννόμενον. ὅτι χι-
 τόνιον μῦθ, καὶ τὸν ἀνδρῶν
 ἔσθ λιγυραὶ. Δουλίαια δὲ,
 καὶ τὸν ἀρρήτως τῶν ἀκο-
 λούτων ἀπικαίας. ἃ τίς
 οὐκ οἶδεν, ὅτι χιτόνιον
 καὶ γυναικὸς ἰδὸς, Δουλίαι
 εἰα δὲ τὰ θήλια καλοῦσι,
 καὶ ἄλλα πολλὰ τούτων πεφα-
 ρίστρα, οἷον τὸ ἴπιδον, καὶ
 τὸ ἀπαντάμψ, καὶ τὸ κα-
 θιδῆς, ἰδὲ μαιτικὰ τῆς
 Ἀθλωάων φωνῆς. ἡμῆς δὲ
 ἰδὲ ποιητὰς ἰπανοῦμψ,
 τοῦς κατὰ γλώττων γρά-
 φοντας ποιήματα. τὰ δὲ
 εὐάως πρὸς μέτροις παρα-
 βῆσαν, καθάπερ ὁ Δω-
 σιάδαβωμὸς ἄρ ἄγ, καὶ ἡ
 τὸ Λυκόφρον, Ἄλιξάνδρα,
 καὶ ἂ τις ἔτι τούτων πλὴν
 φωνὴν λαοδαιμονέων.
 ἄρ ταῦτα ἰηόσης, ἢ μετα-
 μάθε, ἄπειν βέβηλων μὲν
 ἴπρ

ba, quæ ne puer quidem qui
 nuper hiscere cepit, ignora-
 re queat, qualia sunt illa: πᾶσι
 οἷα, κατὰ γῆς ἄνθει ἀρχό-
 μεν, ἀκούων σον ἰπιδανν-
 μένος. Cum χιτόνιον quis
 dem etiam virilem vestem
 dici putabas. Δουλίαια au-
 tem masculos pedisequos
 appellabas. Quæ quis non
 novit? quod est videlicet χι-
 τόνιον quidem muliebri ve-
 stitus, Δουλίαια verò de φο-
 minis tantum dicantur? At-
 que alia multa longè his
 elariora, quale est ἴπιδον, ἢ
 ἀπαντάμψ, ἢ καθιδῆς
 illud, quæ ne inquilina qui-
 dem Attici sermonis sunt.
 Nos autem ne poetas quis
 dem laudamus, qui verbis
 obscurioribus ἢ minus vsi-
 tatis poemata scribunt. Tu
 verò, vi pedestrem oratio-
 nem cum carmine conferas
 mus, perinde ut & Dohiades
 ara, ἢ Lytophronis A-
 lexandra sese habent, ἢ
 si quid istis sermone e-
 tiam miseriore scriptum

est. Quod si igitur hæc imitatus fueris, ἢ didiceris, optime

ἐπὶ σαωτῆ ἔσθ. ἡ δὲ κἀθὼς
αὐθὶς εἰς τὴν λιχνίαν λατο-
ηιοθάρ, ἐμοὶ δὲ ἀρρωπιάρως
ταὶ ἡ παραίνυσις αὐτῶν οὐ
αὐτῶν ἀτιάσθ, ἀλλὰ καὶ ξυ-
νῆς χέρων γενόμην.

de te ipso staueris. Sin au-
tem nihil animaduertens, in-
terum in auiditatem istam
prolapsus fueris: ego qui-
dem admonitioni atque of-
ficio meo satisfecisse vide-
bor, tu verò te ipsum accusabis, si vitique etiam intellexeris
deteriorem esse te factum.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Hic elegantissimus Dialogus in Antiquarios siue
Opicos, qui obsoletis & profectis verbis vtuntur, scri-
ptus est, de quibus Gell. l. 1. c. 10. l. 2. c. 21. l. 5. c. 21. l. 6. c. 15,
l. 11. c. 16. l. 13. c. 9.

a Ex egenis & vilibus.] ἀπολιχνοῦσθαι inopem scurram,
mendicumq; nebulonem, ac parasitum significat: qui que se ad
omnia obeunda onera paratum vltro offert. Demosthenes ad-
uersus Cononem: καὶ ἐστὶν τὰς ἀπὸ ἰσχυρῶν τὰς δὲ ἀπολιχνο-
ύσθαι. ἀπολιχνοῦσθαι autem, viles ac nihili homines dicuntur. Ly-
cophron, ἀπολιχνοῦσθαι σκῆψθαι. vide interpretem, & Athe-
næum lib. 10. b Gry vel Phuy.] Gry minimum quiddam si-
gnificat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam: aut vo-
cem suillam, quam edere solent ij, qui grauantur sermonem re-
spondere. Hinc hyperbole proserbialis apud Græcos. Ne quò
quidem loquitur, pro eo quod est, ne tantillum quidem. Huius
vocis vsus frequens est admodum, & apud Aristophanem, &
Lucretium nostrum. c Equidem diuinatorem.] Alludit
ad Euryclen, cuius Aristoph. mentionem fecit his versibus:

Μην ἀπολιχνοῦσθαι τὴν ἀπολιχνοῦσθαι καὶ τὴν ἀπολιχνοῦσθαι
Eis ἀπολιχνοῦσθαι καὶ τὴν ἀπολιχνοῦσθαι καὶ τὴν ἀπολιχνοῦσθαι.

Eurycles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariola-
vi censabatur, quòd genium habere intra viscera. Ab eo hariolò
ἐσαεστῆται καὶ ἀπολιχνοῦσθαι vocabantur. Suidas: Eurycles omnis
ventrilo-

ventriloquus, inquit, vocatur, ab Eurycle, qui talis hariolus
fuit. Nec verò tantum homines sic vocabantur, sed etiam genij
qui vultus hominum subibant, ut in Plutarchi. libello de defe-
ctu Oraculorum. d. Ne imiteris.] Nobis igitur omnia dicta
& facta nostra diligenter examinanda sunt, & senocata retrah-
enda; ab erroribus & ambagibus Sophistarum ad veram phi-
losophiam sententiam constantiter dirigenda, & perducenda. Non
enim satis, esse virtutes & vitia, nisi hæc fugiamus & auersemur,
illas sequamur & amplectamur. Sophiste passim à Pla-
tone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eundem esse
discipulorum perniciem. e. Gratijs.] Hesiod. in Theog. res facit:
de his extat hymnus apud Orph. f. Videt. χιτωνιον.] χιτωνιον
pro muliebri solùm tunica accipiendam innuit, cum ea tamen sui
oblitus in commentario *Ἐστὶ τὸν μὲν δ' ἑσθλὸν ἄνδρα* pro virili ob-
tuleris. g. Dosiadæ ara.] Sunt qui exponunt, & intelligunt
epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epita-
phium continet admodum obscurum. h. Lycophronis A-
lexandra.] Suidas scripsit, Lycophron, inquit, & Alexandram
obscurum illud poemata.

IACOBI MICYLLI

SCHOLIA.

CALIDVM.] Νεοχμὸν calidum verti, propter consonan-
tiam vocum, caloris & squaloris. nam νεοχμὸς eum squalorem
significat, qui ex nimia siccitate provenire solet. unde & pro pe-
ste, quæ ex nimio æstu contrahitur, positum reperitur. νεοχμὸν
autem, id quod nuper factum est. Videtur autem & pravam
pronunciationem affectatoris istius notare. Cypselus.] νεφελ-
ῆς aurium sordes significat. Cypselus autem & Periander Co-
rinthiarum reges vetustissimi fuerunt, quorum & Pausanias me-
minit. Stylo haud.] Ὀλέως, quam vocem ipse infra in Rheto-
rum didascalo exponit τὸ ὀλέων ἐγμυλῶσται. Obambulabi-
mus.] Ἐξιδυσόμεθα, quod volutabimur proprie magis si-
gnificat. Vestem.] βύραων Græcè, Ablutoriam.] τὸ ἐπιλυ-
τρον. Armatorum.] ἐξυονικῶν Græcè. & noiat Hesychius,
ἐξυον etiam ὀψωνίαν significare. Mula.] In Græco est ἀσπιδῶν
& ἀσπιδάτης: quorum alterius nonnulli pro mulo seu iumento
alterius

Alterum pro ephippio seu sella, non pro milione accipiunt. vide Suidā. Vredo.] $\chi\alpha\iota\mu\gamma\sigma$: cuius vocis & Athenæus in hac significatione meminit lib. 3. ubi & ipse de affectatoribus huiusmodi tractat. Tetræ.] $\gamma\eta\ \tau\alpha\ \tau\alpha\lambda\sigma$ Græcè. apparet autē bulbi genus esse. Bracana verò agrestia holera sunt, ut apud Suidam. Lecitho.] hoc est, quæ pisa vel etiā ona vendit. Qui sacculos.] Nō Suidas $\gamma\epsilon\gamma\mu\alpha\iota\alpha\ \eta\ \sigma\kappa\alpha\delta\omicron\gamma\eta\kappa\alpha$ ait: & Pollux à quibusdā peram dici affirmat. Ut ad Se'ga.] Vtrum corruptū hic aliquid sit, nescio: ceriē quid velit, nō puto facile à quoquā intelligi posse. Panē colostratū] Sic interpretari placuit $\pi\upsilon\epsilon\lambda\alpha\tau\omega$, quē tamē aliq̄ pro ipso $\pi\upsilon\sigma$, hoc est, colostrā accipiunt. Idē & $\pi\upsilon\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta$ dicitur. Commenta. in Aristoph. Vespar. Athen. lib. 14. & Pollux lib. 2. cap. 12. Et fucas.] Gaza interim fucas, interim squillas veniūt apud Aristotellē. Athenæus lib. 7. $\phi\upsilon\iota\delta\iota\kappa\alpha\varsigma$ vocat. Et œbum.] Neq; de Oeba, neq; de Phœcis reperio quicquam. pro $\lambda\alpha\gamma\alpha\iota\omega\iota$ autē $\lambda\alpha\gamma\omega\iota\omega\iota$ lego, quod & apud Hesychiū legam. quāquam neq; de hoc adeo contendo. Sillus propemodū.] hoc est, strabus: à $\sigma\iota\delta\delta\alpha\iota\omega\iota\upsilon\varsigma$, quod propriē significat subsannandi causa oculos recutere seu retorquere: unde & Silli versus. Pollux. Ripæ aggerem.] $\psi\upsilon\ \tau\eta\omega$, id est, $\omega\epsilon\chi\upsilon\mu\epsilon\sigma$, quod contra aque impetum opponitur. Suprà $\omega\delta\eta\ \gamma\epsilon$ idē dixit. Vide Hesychium. Cottaborum strepitus.] De Cottaborum ludo Athen. lib. 10. 11. & 15. Pollux lib. 6. cap. 19. & Suidas meminit. & Plautus: Vide ne crebri inte Cottabi crepent. Ut thridacinas.] Hoc nomine $\mu\acute{\alpha}\rho\eta\varsigma$ quoddam genus Avicī vocant. Ad solem.] $\eta\eta\epsilon\gamma\lambda\omicron\iota\phi\iota\sigma\omega$. Inde $\eta\eta\epsilon\gamma\lambda\omicron\iota\phi$ locus Constantinopoli fuit, cuius alibi mentio fit. In aqua ista.] $\epsilon\upsilon\ \lambda\epsilon\tau\epsilon\lambda\omega$. Vide Hesychium. A tergo Carimantū.] Carimantes quos dicat, non satis intelligo: nisi si accipiamus sordidos quospiam & mercenarios, qui caput obligatum habeant, aut onera gerent, quales ab Hesychio & $\pi\epsilon\sigma\epsilon\mu\gamma\iota\sigma\iota$ dicuntur. Alius iaculo contendebat.] $\tau\eta\ \kappa\alpha\gamma\upsilon\kappa\alpha\ \alpha\upsilon\tau\epsilon\ \tau\eta\ \alpha\lambda\alpha$. Vide Hesychiū. Nō enim in cepij, & c.] $\kappa\upsilon\ \pi\theta$ & $\sigma\kappa\alpha\phi\iota\omega\iota$ consurse species erant. Scaphiū quando tota coma ad cutē vsq; detonsa erat: cepium autē seu cepus, quando ad frontis ornamentū capilli resēcti erant, ut Comment. Aristoph. in Aves tradit. Calida] $\eta\ \theta\epsilon\rho\mu\omicron\tau\epsilon\acute{\alpha}\gamma\epsilon\varsigma$, fortasse id quod Plautus dixit $\theta\epsilon\rho\mu\omicron\tau\epsilon\acute{\alpha}\rho\omega$. Ventre. $\tau\eta\ \eta\upsilon\sigma\iota\ \eta\mu\epsilon\iota$, significat autē vīcus ientium, &

ium, & item intestine iunum inter stomachum & ven-
 trem. Aestes oliuas.] *Φαυλας*. Ita Suidas exponit: quanquā
 Helychus genus mali grandioris esse dicat. Bifida videlicet
 suilla.] Intelligo pedes, eod quodd bifidi sumi. Hepar è sarta-
 gine.] id est, *φικύ*. Proprie tamen *λοδόν* extremā partem he-
 patis vocant. Abyrtacē.] Inritū quoddā bart aricum est.] Vide
 Suid. Thrymmatides.] Pollux inter placemas recenset *θευμα-
 γος* *πίδες*. De Thrys autē Cōmensator Aristophanis in Equibus
 copiosè. Quæ sportulis.] *τῶν ἐκ σαργείων*, de cuius significa-
 tione Helychius Qui canere desijt.] *καῖν* intelligo. Piscis er-
 rat parasitus.] Ipse quidē vox parasiti quid significet, notum
 est: sed quorsum spectet piscis parasitus, puo obscurum esse. Pa-
 nes ederant.] *σιφαῖος* scilicet, pro *σιφαῖος* Atticè. Est autē *πίφος*
 vt Helych. exponit, *ὄλυρα*, quæ à Latinis quoq; *olyra*, quibusdā
 autē *σίγιο* dicitur. vide *σιφαῖος* panes, quorum & Athenæus me-
 minit lib. 3. Tum.] *ἰσχυραῖα* *τῆς* *ἰσχυρῶν*, nisi quis malis
 parua ac magna accipere. Delphi.] Obscurū quā intelligat, ni-
 si si *ἰσχυραῖα*, qualis ἡ *δελφικῶν* suis. Bōbylius.] Poculum est an-
 gusti oris, inter bibendū sonū edens, Athenæus & Pollux. *Διρο-
 cypelū*.] Vt apud Homerū *ἄμφικύπελλον*, de cuius etymologia
 Athen lib. 11. Qualia Theri.] De Thericleo poculo vide item
 Athenæum. Tenuia.] *ἀλεμφοῖντα*, hoc est, quæ vento ferrū
 queant. Pocula quedā.] hoc est, literis inscripta. quorum ipso-
 rum quoq; meminuit Athenæus eodem lib. 11. Abacus.] *ῥυ-
 λήκειος*: sic enim malim, nisi quis *κυλίκειος* pro ora seu labro po-
 culi accipiat, & *ῥυμῶν* ad *ῥυμῶν* referat. Lebes.] *ἰσχυρῶν*
 quod Athen lib. 3. à Romanis miliarium dici ait, vas ad cale-
 faciendam aquā comparatum. Vngebamur cancharide.]
 Quōdam unguenti hoc sit, obscurū. Podoclypa autem & Tri-
 gonistria, nomina psaltriarū videntur esse. Nam & Trigonis &
 Helychius & Pollux meminere. Plausu digitorum ludebat.]
λακίδια, à *λακῆν* videlicet, cuius verbi Athenæus meminuit lib. 1.
 Lumbos lasciuiuer agitabat.] Pollucē vide l. 4. c. 14. Oca-
 taxis.] Suidas propriū hoc esse iradit, quanquā apud illū *ὠκα-
 τῆς* legitur, ego tamen cognomentum magis esse puo, ab ouis
 vel frangendis, vel denotādū, vel simili aliquo factū. Segmentū
 quoddā.] *λεγός*, *τινα*, Pollux tamen *λῆγορ* per ἡ habet. Vesti-
 bus in-

bus inutilitatis.] ἀχρηστα & ἀφέντα, tamen si eae voces propriè
 inutiles & gestu in habiles significent. In Daduchum] Eunx
 qui gestat lampada, ut sacerdotes Promethei, Vulcani, &c. Ex
 egenis.] ἰγκαψκιδάλ &, quod si ab ἰγκαψκί & ἰδάλ
 ueruetur, carparum belluonè significabit. Sed tamen apud Hesychi-
 um ἰγκαψκιδάλ &, per πη λέγεται pro eo, ut ipse ait, ὅς κείν' ἄ τῶν
 π' ἀλφίτι μὴ δίδεται πηχάει ἀλόφω &. quod neque ipsum
 quale sit, satis planum est. ἀνρλήυθ & αἰσὶ & αὐτογκιδάλ &
 ab Hesychio exponuntur. Endromidum.] Endromides cursu-
 rum sunt, & propriè Diana: Baucides autem, croceæ muliebres.
 Pollux. Domum enim.] Νέσκιω corruptus sive sit locus, an muti-
 latus. Anxium quoddam.] μέγμεγος, sed haud scio an τρεμέ-
 & ἔον potius legendum, de quo etiam in proverbijs Eras. Illius la-
 tera.] τὴ ἀχρῶ, latera uerū, propterea quod & in acie latera,
 τὰ ἀχρῶ dicuntur, ut ait Pollux. Mulierosum.] μέγμεγος δὴ
 μαρτίς, scilicet genitali muliebrī. Lenticulū subinde ioden-
 tem.] χυσοσκόκτορ, quo nomine notabantur qui elegantia &
 cultu muliebri uerū studebant. Delicatus & gulosus.] λεγκ-
 λι &, δὴ δὲ λεκιδ &, seu λεκί &, quod patinam significat, ut
 Pollux coniecturaliter tamen: quanquam haud scio an corru-
 ptus locus sit, uidentur enim deesse quoq; nonnulla. Theodor-
 um.] Πτὰ δαῖτα seu Diana restitutum, & uisa donatū. Cario-
 sissimis.] Pro antiquissimis accipio. Oliuas.] Fortasse eas que
 & hodie ex uino uel aqua assatis carnibus pro salsamento adhi-
 bentur. Testacea.] ἰμπυδῶματα ἀ πιδῶς uidelicet. Croby-
 lis.] Fuerunt autem Crobyli certæ quaedam textura capillorum
 in acutum desinentes, antiquorum Atheniensium gestamen, ut
 Comment. Thucydidis in lib. 1. Mangonem.] Μανγονίον μὲν,
 quo nomine & mangonem & puerorum moderatorem intelligi
 posse uiso. Voluptatem.] Fortassis ἀ δαλῆν ἠδὲ δὲ γάμινος.
 Digtis.] χροστίφες, quos ipse infra in Rheio. didas. exponit
 ὀρπίστας, id est, saltatores. Etiam ringi,] μινασίον. Men-
 bus non laborasse.] ἀνρδάρεν ἀνα, cuius uerbi etiam A-
 thenæus meminit lib. 3. Diuinatorem quendam dæmonē.]
 ἰχπασεῖ μιν δὴν τινα, quos & Eurycles Graeci vocat. Suidas. μιν.]
 .i. num. ἠότα] atq; exinde. ἠδ' ὄς.] Inquit. ἀ μνηστῆρ.] ali-
 quo modo. λῶσε.] ὀπιμε, δὴ πικρῶν.] uidelicet ἀπὸ.] quaedā.
 ἰναρ.]

[propè σφοδρῶς] protendere membra cum escitatione. τὴν ἀσπίδα.] curiose agere. σὺν ἰσχύϊ.] virgibus rapere, & infestum esse, unde Scyllæ nomen videtur factum σὺν προδία.] id est, perculantia & lascivia. Quod fingitur.] Parane-
 sis de recta dicendi ratione. ἔργων πῶς.] H. J. H. ius memini ἔ-
 μπελακίνοι cuiusdam. αὐτῶν παρανομίαν esse quæ τὸ μὲν, signi-
 ficatur. πρὸς οἴκῳ.] id est, quomodo putas. ἢ γὰρ διὰ τὴν ἡγε-
 μίαν, & c.] Id est, sub terram ire optabam, quando audiebam
 recitantem. ἡρώων.] id est, cum. αὐτῶν.] servulas.
 πῶς.] volavit. ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν.] Obviā veniens. ἢ ἡρώων.]
 Sedens. Qui verbis obscurioribus & minus vilitatis.] ἢ
 ἡρώων, ut etiam Quintilianus lib. 1. cap. 14.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ

DEMONACTIS

Bis.

Vita.

Vincencio Obsopœo interprete.

ARGUMENTVM.

O Ratio demonstratiui generis est, quæ historice ac didascalice tamen dictioni propior, quàm enoniasice. Describit autem genus, vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi, quæque idem & privatim & publice fecerit, & ab alijs passus fuerit. Præterea & apomnemonemata seu dicta illius memotabilia, aut aliàs argutè ac falsè responsa, in quibus recitandis potissimam orationis partem consumit. Postremo etiam quæ circa mortem & sepulturam illius acta, quibusque officijs & honoribus illum Athenienses & reliqui Græci profecuti sint. Exordio attentos potissimum facit, laudando suam ætatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & veribus illis Herculi & Socrati simillimos procreavit: cuiusmodi sint Demonax hic, & Beotius ille Softratus, de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Epiola.